Sand mellan tårna

i samtal med Eva Ingemarsson
skrivet av Jannine Rivel

jag minns så starkt processen med sanden

innan trägolvet

Vi, Rubicon turnerade och blev experter på att anpassa i olika rum så som dagis, utomhus, lekparker m.m

Rubicon samarbetade med Arbetarinstitutet och hade hand om sommarverksamhet för barn och unga.

Allt började med en barnföreställning.
”Rubicon stadens dansare”
Gun, Eva, Gunilla, Lars och Niklas

Allt utomhus, vi gjorde föreställningar till olika platser. Från 4 år och uppåt. Hade en rytmik del för barn efter föreställningarna.

Vi lärde oss att styra upp och rädda upp olika situationer.

I staden hade vi möten med en annan publik. Vi var på olika platser. Folk färdas igenom oss. ”Rubicon stadens dansare” startade i en skulptur utställning i trädgårdsföreningen. Öppna ögonen för invanda platser för gbg:arna. Hade gula regn kläder för alla väder.

Saker hänger ihop...det jag jobbade med innan Sand mellan tårna

Barnen och Stadens dansare. Hade arbetat med barnföreställningar i 5 år.

Båthall, Pripps rivningstomt, öde tomt. Grus högar. Glas högar. Vattenpölar. Gammalt byggmaterial. Eroderat stål.

Det var första verket som vi förhöll oss till platsen och materialet.
Det var ett samarrangemang med Johan som blev Utomjordiska barock ensemblen.
Vi hade halva kvällen var.
Gjorde egna instrument.

Titeln: I bilhallen
Turkosblå sidenkostym i kontrast till materialet.

Vi klättrade på väggarna....

Trädgårdsföreningen
Näckrosdammen
Vasagatan
Rörska
Flottarna

Vi annonserade ibland
Det som finns kvar dokumenterat har Niklas

Allting rasar inför en naken skuldra- Martin kom på titeln.
Joacim och Gunilla var med med

Det fanns ett sug efter att arbeta med material
utifrån ”staden” men även att plocka in och belysa det. Efter sanden kom stockar. Tog in delar av naturen in på scenen.

22 ton sand.
Tvättand vättensand.
Det behövdes en jätte bil.
Lägg den där, sa vi.
De blåste in sanden.

Vi hade inget bra golv. Vi tänkte att vi passar på och tar in något speciellt.
Vi prövar med sand. Det blev sand ganska snabbt, testade olika grovlekar, hur den såg ut och så.
Paul- (sten skulptör) som vi arbetade tillsammans med i trädgårdsföreningen, och Roland-(skulptör) gjorde scenografin till Sanden mellan tårna

Koreografin ur sanden och skulpturen som revben.
Man kunde kasta sig i sanden. Det var jättekul. Sanden var torr. Såg varm och skön ut med den var kall. Vi grävde ner Gun, bara huvudet syntes. Innan föreställningen började slätade teknikerna ut sanden med stora krattor.
Vi gick baklänges och skapade mönster. Det var svårt att springa. Det känns i kroppen.- fysiska minnen. Låta sanden rinna mellan fingrarna. Sanden, den låg hos oss i över ett år.

Vi gjorde föreställning med en flygel
mitt i och filtar runt omkring.
Sanden var överallt. Kläder, kontoret, toaletten, överallt.....vi blev så trött på sanden

Vi utgick från ”allt som rasar” och ville korta ner den. Vi la till en rytmikdel och anpassade den.
Vi gjorde den på oss tre, Gun, Gunilla och jag.
I ”allt som rasar” var vi Gun, Gunilla, Joacim, Eva och jag.
vi gick från fem
till tre

Koreografin byggde på grupper och vägar. Vi plockade bort vissa saker men behöll de abstrakta mönstren. Vi gick fortare och fortare, kastade sanden över skuldran. Vi gjorde rytmikdelar med barnen i sanden.

Astrid skriver om den Göteborgska dansen. Hon berättade för mig om Götaplatsens trappor. Någon hade sett oss där i gult och det hade betytt mycket.

Vi började i rummet med materialet.

Det var givande för oss alla.

Vi var trötta på det narrativa och tog bort allt.

Vi blev som besatta av geometri.

”Vid den sköna blå” hade vi stora tygstycken, kanelbullar. Vi hyrde in oss i Gamla Nationalteaterns lokaler vid Kungstorget. Vi tog bort alla ”dansrörelser”. Står, sitter, vad är dans? , gå. osv. Vi upptäckte att gåendet kan vi förändras hur mycket som helst. Vi arbetade i vår egen tid, i tystnad. Upptäckte på nytt, nya sätt. Vi gjorde ”Vid det sköna blå” i tystnad. Veckade tyget och la tyget under hakan med skuldrorna på golvet. Blundades, 5-6 meter blundades, hela vägen över golvet, ålade vi tillsammans och samtidigt drog vi tyget över oss när vi kommit över till andra sidan för att komma ut på andra sidan tyget.

Vi gjorde det för vår egen skull. Det kändes viktigt.

Vi hade Atalante och gjorde fortfarande endel utomhusföreställningar.

Hagakyrkan
I träden och in i kyrkan på bänkarna, vi fick inte röra golvet. 8-10 dansare.
Över 600 personer kom...vi tappade bort varandra. Vi hängde över räcket som ett lejon...Västnytt gjorde ett inslag.

Johan, Zac och Nonno brukade göra en parodi på premiären på festen. Efter ”skuldran” gjorde de i foajén en lerpöl.

-87 startade Scenen
-87 Allting rasar inför en naken skuldra
-87 Sand mellan tårna
-89 Passage

Materialet/ platsen/hur det ser ut är viktigt.

Jag förhåller mig till det.

Skapar rum som jag förhåller mig till stenhårt.

Tydliga ramar.

Om och om igen.

Ny väg.

Mitt sätt.

Tar upp teman.

Varandras saker.

Ansikten.

Porträtt.

Närbilder.

Identitet.

Andras blickar.

Sökandet efter sig själv.

Av skärmande.

Krossande.

Delande.

Fragment.

En vila i att lyckas övertyga mig att det var det här det blev. Accepterande i det.
Jag skriver mycket och sen går jag tillbaka
”hittar hem”

Den 7 augusti 2013 träffades Eva Ingemarsson, Minna Elif Wendin och Jannine Rivel på Lilla Prag i Göteborg. Middagen bestod av friterad ost och öl. Minna hade bjudit in Eva för att samtala om produktionen Sand mellan tårna, Jannine tog anteckningar och skrev sedan ihop denna text den 22 augusti 2013.

Eva Ingemarsson
Gun Lund
Gunilla Witt
Lars Persson
Niklas Rydén
Johan Nordkvist
Martin Nyström
Joacim Berndtsson
Paul Svensson
Roland Boren
Eva Edlund
Astrid von Rosen
Zac OÝeah
Nonno Nordkvist
Minna Elif Wendin
Jannine Rivel